

Man maatte haabe, at det blev det økonomisk-sociale Raad, der kom til at arbejde stadigt, medens Sikkerhedsraadet gerne maatte blive arbejdsløst.

Australiens Delegerede understregede, at det afgørende ikke var, at der holdtes Møder i Konferencer og Udvalg eller sluttedes nye Aftaler, men at hvert enkelt Land nøje overholdt de Forpligtelser, det ved sin Underskrift af Pagten havde paataget sig. Man burde ikke svække Pagten ved at afslutte andre Overenskomster, hvorved man satte sig mere begrænsede Maal end dem, Pagten har opstillet.

Paa *Sovjetunionens* Vegne gjorde *Gromyko* Indsigelse mod ethvert Forsøg paa at stille de store og de smaa Stater op i Modsætning til hverandre og advarede ligeledes mod forskellige Udtalelser om, at man allerede nu maatte tænke paa at revidere Pagten. Den Slags Paastande var farlige og kunde under visse Omstændigheder medføre alvorlige Konsekvenser. En Genoptagelse af de Metoder, der anvendtes i Folkeforbundet, kunde kun gøre de Forenede Nationers Organisation Skade. *Gromyko* understregede endvidere Nødvendigheden af snarest muligt at føre Pagtens Bestemmelser om Formynderskabsordningen ud i Livet.

Den *ægyptiske* Delegerede udtalte Ønske om, at Forsamlingen skulde tage Spørgsmaalet om regionale Aftaler og deres Forhold til de Forenede Nationer op til alvorlig Drøftelse. Et Net af saadanne Aftaler — som det arabiske Forbund var et Eksempel paa — vilde gøre det lettere for de Forenede Nationer at naa deres Maal.

Grækenlands Delegerede fandt det ganske vist naturligt, at de store Magter i Overgangstiden fra Krig til Fred gennem indbyrdes Drøftelse og fælles hurtig Handling søgte at rydde Jordbunden for Freden, men haabede dog, at man, naar denne Overgangstid var forbi — med de Begrænsninger som Pagtens Bestemmelser om Fred og Sikkerhed angav — i sti-

gende Grad vilde faa *alle* Nationer, store og smaa med i det aktive Fredsarbejde. Alle burde komme til at tjene Freden i Fællesskab paa samme Maade, som de i Fællesskab havde ført Krigen og bragt den til en sejrrig Afslutning.

Belgiens Delegerede pegede blandt andet paa Betydningen af den mellemfolkelige Domstol, hvis Statut nu er et Led i selve Pagten, og haabede, at alle internationale Stridigheder af juridisk Art snart vilde blive forelagt Domstolen til Afgørelse.

De Delegerede for *Libanon* og *Syrien* krævede begge Tilbagetrækning af de fremmede Tropper, der endnu befandt sig i de to Lande. Den syriske Delegerede udtalte endvidere et Ønske om, at Palæstina paa samme Maade, som det nu var bebudet for Transjordaniens Vedkommende, maatte blive frigjort for Mandatsystemet og anerkendt som en helt selvstændig Stat. Endelig understregede han, at naar mellemfolkelige Spørgsmaal kom til Behandling, maatte alle de Stater, som var interesseret i vedkommende Spørgsmaals Løsning, have Adgang til at være med, saaledes at der ikke i Fremtiden blev Tale om nogle enkelte store Staters Magtpolitik.

Frankrigs Udenrigsminister *Bidault* henledte Opmærksomheden paa, at et meget stort Antal europæiske Stater, nemlig 13 Lande — han understregede, at han naturligvis ikke medregnede Tyskland — med ialt 150 Millioner Indbyggere ikke var repræsenteret i Plenarforsamlingen. Endvidere udtalte han sig stærkt til Fordel for et nært Samarbejde mellem Arbejderklassen og de Forenede Nationer.

Der var under Generaldebatten endnu en Række Talere, nemlig de Delegerede for Abessinien, Argentina, Bolivia, Brasilien, Costa Rica, Cuba, den dominikanske Republik, Ecuador, Hviderusland, Luxembourg, Polen, Salvador, Tyrkiet og Venezuela.